

Ökumenikus imahét: Nagy Lajos, ref. esperes

2007. March 03.

2007. január 26. péntek

A mi segedelmünk az Úr nevében van, aki teremtett, fenntart és bölcsen igazgat mindeneket. Ámen.

Imádkozzunk!

Kegyelmes Istenünk, Mennyei Édes Atyánk, köszönjük, hogy színed elé jöhettünk ezen az estén. Hálaadással magasztaljuk szent nevedet azért, hogy vele vagy a Te népeddel az ideai imahét kiváltképpen való alkalmain. Köszönjük, hogy e gyülekezetet is már megáldottad a már mögöttünk lévő alkalmakon. Ezen a péntek esti elcsendesedésünkön is szeretnénk ha megáldanál bennünket Igék áradásával, és hatalmasan megszólítanál bennünket egyen-egyenként, ahogy oly sokszor megtetted már. Ez hát a mi alázatos szent óhajtásunk, kérésünk ma estére, Uram. Nem is kérünk ennél se többet se kevesebbet. Hiszen ez a Te legszentebb ajándékod nekünk. Jövel Szentlélek Isten. Ámen.

Az a szent Ige, Testvéreim, amely szólott hozzám, és hiszem, hogy Isten Szent Lelkének világosságában szólni fog Hozzátok is, írva található a Zsoltárok könyve 46. részének a 11. versében.

A 46. zsoltár 11. versében így szól hozzánk Isten ma esti üzenete:

Csenedesedjetek, és ismerjétek el, hogy én vagyok az Isten! Felmagasztaltatom a nemzetek közt, felmagasztaltatom a földön.

Ámen.

Szeretett Testvéreim, a most hallott zsoltárigé többszörös különleges aktualitás alkalmából megszólaló különleges alkalmi üzenet. Igen, többszörös a különleges aktualitás, mert először is nagyon fontos, meggyőződés, hogy létfontosságú bekapcsolódnunk az egész világot átfogó ökumenikus imahadjáratba, hogy testvéregházainkba tartozó atyánkfiaival és atyánklányaival együtt könyörögjünk sokféle nemes célért, egyházakon belüli és kívüli célokért, és imádkozzunk sokrendbéli nyomorúságunk enyhüléséért. Merthogy, s itt máris megszólal legalább két másik aktualitás. Mi egyszerre vagyunk keresztyének, keresztyének, és egyszerre vagyunk magyarok, s e két dolog egyáltalán nem gyengíti, sőt, erősíti egymást. Mint Krisztusban hívó magyar keresztyének, keresztyének, nem mehetünk el szó nélkül néhány fontos körülmény mellett. Január ugyanis nemcsak az egyetemes imahét hónapja, hanem nagyon sok közösség, közöttük keresztyén közösségek számára is kicsit a számvetés hónapja, amikor a gyorsan múló időben az új esztendő első napjainak - heteinek vágtató látása közben lassan kénytelen-kelletlen ráébredünk, hogy semmi sem állandó, semmi sem örök. Minden elmúlik, minden elenyészik, csak egyedül az Isten örök és változtathatatlan.

Csak hát persze ehhez a megmentő felismeréshez legelőször is, drága Testvéreim, csend kell. Ilyen áldott csend, ami itt és most is van. No meg a szív belső csöndessége is persze. Csenedesedjetek el, és ismerjétek el, hogy én vagyok az Isten! Így szól az Úr. Ebben az elcsendesedésben pedig azonnal előnkbetornyosulnak az aktuális imatémáink és gondolatainkban őket mindjárt körülöleli a kegyelem megtapasztalását jelentő múlt, benne

mérföldkövekkel és azonnal utána a jelen és a jövő, amelyek megint csak egyszerűen elképzelhetetlenek Isten megtartó kegyelme nélkül.

A januári számvetés idején tehát az igazi őszinte elcsendesedés rávilágít a múlt, a történelem mérföldköveire. S amikor kimondatja velünk alázatosan a sámueli szót, hogy ében-háézer, azaz magyarul, hogy "mindeddig megsegített minket az Úr", akkor ebben az "ében-haézer"-ben egyáltalán nincs szemernyi általános vagy általánosítható vagy felszínesség sem. Hanem ez a lehető legkonkrétabb ügyeinkkel kapcsol össze bennünket azonnal, s tölti el a gondolatainkat szent magasfeszültséggel. És ebben az elcsöndesedésben, ebben az elcsöndesedős visszapillantásban, ebben a megszentelt számvetésben ott fluoreszkálnak az egyéni életünk és nemzetünk, történelmünk mérföldkövei. Ezek nélkül a totális bizonytalanság és a katasztrofális reménytelenség lenne osztályrészünk. De nem ez a helyzet. Mert a múltbéli tapasztalás az, hogy van kegyelem, hogy van megtartó kegyelem, s majd ki kellene imádkozni a jelenre, a jövőre nézve is.

A keresztyén közösségek számára, az összmagyarság számára, mert - tessék csak körülnézni - hát a teljes reménytelenség és kilátástalanság. Miben reménykedhetne ez a szerencsétlen, becsapott, megalázott, meggyalázott, kisémmizett, lelkileg letiport nemzet? Egyedül Isten megtartó kegyelmében. Mögöttünk van az esztendőnként vissza-visszatérően csendben megünnepelt gyászkeretes történelmi nap, az egykori doni áttörés napja, amikor százezer magyar katonából álló II. magyar hadsereg odaveszett az orosz télben. A nemzeti tragédiát követően vajon milyen kilátásai lehettek ennek a szegény nyomorult nemzetnek? Semmi más, csak az Úrnak kegyelme.

Csendesedjétek, és ismerjétek el, én vagyok az Isten! Felmagasztaltatom a nemzetek közt, felmagasztaltatom a földön. E hét hétfőjén ünnepelte az ország - már aki ünnepelte - a magyar kultúra napját. A magyarországi ügynevezett rendszerváltás óta január 22.-e minden esztendőben ennek szenteltetik. Miért éppen január 22.-e? Ez a leglényegesebb eleme számunkra ennek az ünnepnek. Január 22.-e ugyanis a magyar nemzeti imádság, a Himnusz születésnapja. Kölcsey Ferenc 184 évvel ezelőtt, 1823 január 22.-én Szatmárcsékén fejezte be monumentális írásművét, amely kétséget kizáró nemzeti imádság. Amikor pedig valaki ma a keresztyén Magyarországra gondol, mint drága, megbecsülendő és féltve őrizendő örökségre, akkor szinte majdnem biztos, hogy gondolatai továbbgyűrűzése során rögvest a magyar Himnuszt gondol: "Isten, áldd meg a magyart". Ez az imádságos-himnuszos lelkület hatotta át a magyar kultúra napjának a megálmodóit. Ez az imádságos-himnuszos lelkület hatja át a ma esti együttlétünket itt, ebben a kedves templomban megállva a nevezetes dátumnál, mint egy mérföldkőnél, amely kétséget kizáróan azt üzeni, hogy mindig felfelé az Úrra tekintünk, csendesen, lélektől lelkesen, beleharangoz a szívünkbe a zsolnári Ige: "Csendesedjétek, és ismerjétek el, hogy én vagyok az Isten! Felmagasztaltatom a nemzetek közt, felmagasztaltatom a földön." Igen, a mi nemzeti imádságunk, a Himnusz is ugyanerről énekel, meg arról a szent bizalomról, amely az imádkozó embert Isten szent színének magasságába emeli mintegy oda, ahonnan már egészen másként lát, múltat, jelent és jövőt is.

Amikor Kölcsey a Himnuszában azt kéri, hogy Isten áldja meg a magyart, akkor mintegy kijelenti, megmásíthatatlanul proklamálja univerzális üdvöt hirdelve, hogy Isten van, Isten létezik, Isten áldást osztó Isten, Istent lehet és kell imádni. "Csendesedjétek, és ismerjétek el, hogy én vagyok az Isten", mondja a zsolnári. Tehát a költő, a Himnusz költője elcsendesedik, alázatosan elcsendesedik, imádságos elcsöndesedésének pedig gyönyörűsége írásos terméke a Himnusz. Neki nem gond elcsöndesedni és elismerni, hogy Isten isten. És Jézus Krisztus pedig az Ő egyszülött Fia, a Megváltó.

A legtöbben, akik itt vagyunk most a testvérek közösségében, egy-két kivételtől eltekintve éltünk már a hírhedt Rákosi korszakban. A diktátor nem tudott mit kezdeni a Himnusszal.

Pontosan azért, mert ő nem tudta, nem tudhatta, vagy talán éppen azért, mert tudta, jól tudta, mit jelent az, hogy a magyar nemzet Isten szent nevének a felemlítésével kezdi a népet teljességgel megtestesítő Himnuszát. Aztán két igazi magyar szellemóriás a XX. század második felében, Illyés Gyula és Kodály Zoltán nem csak hogy bizton tudta, de vallotta is, hogy nincs az az ember a földön, aki igazabbat, megfelelőbbet és művészebbet tudna e műfajban adni a népnek. Ezért nem voltak hajlandók még csak foglalkozni sem a gondolattal, hogy a hitetlen diktátor kérésére csak azért, mert annak fülét bántotta az Isten neve, a mi Himnuszunk helyett esetleg egy másikat írjanak.

A baj csak az, drága Testvéreim, hogy valaki, valakik elveszítették vagy éppen eldobták azt a kulcsot, amely a Himnuszunk csodálatos világába táruló ajtót megnyitotta. Fél évszázadnál is több félrenevelés és ateista, internacionalista törekvés, hogy a múltat végképp el kell törölni, aztán a kicsit szelídebbnek látszó, de valójában alattomosabb mindmáig tartó globalista, liberális bolsevik irányzat örült zavart kavart a fejekben, és sokak számára érthetatlenné tették a Himnuszt. Az is lehet, hogy szépnek tartják a dallamát, esetleg a szövegét is, csak hát nagyon sokan úgy vannak vele, hogy csak az az Isten ne szerepelne benne. Mi tudjuk, hogy pontosan erről van szó. Pontosan ez a súlyponti kérdés. És mindezenközben a Himnusz himnusz maradt, s himnusz marad mindaddig, amíg egyetlen magyar szív dobog a Földgolyón. Mert megáll az Istennek Igéje, és nem állhat senki ellene, szól, "Csendesedjétek, ismerjétek el, hogy én vagyok az Isten! Felmagasztaltatom a nemzetek közt, felmagasztaltatom a földön."

A magyar keresztyén - keresztyén egyházak ökumenikus közösségében az egyetlen imahét napjaiban a magyar kultúra napja hetében, a keresztyén Európa közepén, a sok sebből vérző keresztyén Magyarországon korszerűen Krisztus követő ilyen igei gondolatmenet szerint kell, hogy imádkozzanak és munkálkodjanak, emlékezzenek és elmélkedjenek. Mert Isten az örökkévaló, örök időknél előtte felmagasztaltott mindenek felé szeretetét irántunk abban mutatta meg legkézenfekvőbbben, hogy elküldte a földre egyetlenegy szerelmes Fiát, hogy a Jézus nevére minden térd meghajoljon, mennyieiké, földieké és föld alatt valóké, és minden nyelv vallja, hogy Jézus Krisztus úr az Atya Isten dicsőségére. Mert Isten felmagasztalta Őt, és ajándékozott Neki oly nevet, mely minden név fölött való. Ez a mindenek felett való név, a Jézus Krisztus szent neve és Isten szent neve oltalmazza meg ezentúl is, mint ahogy oltalmazta mind mostanáig a Himnuszát szerető magyar nemzetet, s a Krisztusát szerető magyar keresztyénséget. De az egész világot átfogó ökumenikus világegyházat is, benne református, római katolikus, evangélikus testvéreinket is. Mindazokat, akik segítségül hívják az Úrnak nevét. Mert megoltalmazta az Úr mindezt az Ő egyházait úgy, hogy minden nyomorúságuk ellenére azért mégiscsak hálát adhatunk Istennek azért, hogy egyáltalán vagyunk, úgy, amint vagyunk.

Mélységesen igazak, amit a zsoltárban a megelőző versekben olvasunk, a 46. zsoltár elején: "Nemzetek zajognak, országok mozognak", s tegyük hozzá, minden-minden mozog. Mindenki zajong, minden változó, minden elmúlik, de Isten és szent Fia, az Úr Jézus Krisztus örök. Azért hát válaszoljunk a dicséret szavaival: "országok, népek és nyelvek, az Ő dicsőségét zengjétek, gyermekek hangja hirdesse: áldott a Jézus szent neve." Ámen.

Áldott vagy Urunk, Szentháromság Isten, Atya, Fiú, Szentlélek, áldott vagy, hogy megoltalmaztál, őriztél, mindeztől minket. Köszönjük a ma esti Igét, köszönjük, hogy a lehető legkézenfekvőbb áldanunk Téged, aki van, és aki volt, és aki eljövendő Mindenható. Áldunk, hogy csendességre, elcsendesedésre indítottál ma este is bennünk, hogy ebben a csöndben nyilvánvalóvá váljon, kicsoda vagy, Urunk. Kérünk, áldd meg nemzetünket, egyházainkat és gyülekezeteinket. Könyörgünk ezért a kedves gyülekezetért, bármely felekezethez tartozó legyen is mindazok közössége, akik most együtt imádjuk szent nevedet, környékbeli településekről érkező testvérek, és a helyben lakók is mindannyian, áldd meg

őket egyen-egyenként, Uram. Könyörgünk lelkipásztor testvérünkért, presbiterekért, s minden egyes tagjáért a Te keresztyén - keresztyén közösségeidnek. Légy áldott, hogy vagyunk, Uram. Áldásod nyugodjék meg rajtunk, ezt kérjük az elkövetkezendőre nézve. Légy velünk a Te kegyelmeddel Jézus Krisztusért. Ámen.

Ti azért így imádkozzatok:

Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy, szenteltessék meg a Te neved, jöjjön el a Te országod, legyen meg a Te akaratod amint a mennyben, úgy a földön is. A mi mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma, és bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek. És ne vígy minket kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól, mert Tiéd az ország, a hatalom, és a dicsőség mindörökké. Ámen.

Szeretteim, a zsoltárig szavaival helyezem a szívetekre az anyaszentegyház közösleges szükségleteként az adakozás szent lehetőségét. Hálával áldozzál az Istennek, és teljesítsd a felségesnek fogadásodat!

Mindezeknek utána, Istennek népe, keressétek az Urat, amíg megtalálható. Hívjátok segítségül Őt, amíg közel van. Még vár az Úr kegyelmetesen, még hallgat, hogy irgalmazhasson, mert bár ítélő Isten az Úr, boldogok mindazok, akik benne reménykednek. Ámen.